

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Prožíváme v plném proudu Svatý rok
milosrdenství, který se také pomalu krátí ...

VELKÉ TICHŮ

Kartouza Marienau se nachází poblíž osady
Talacker v předhůří německých Alp ...

25. 9. 2016 / Č. 97

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

vydavatel

Římskokatolická farnost Třešť

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažímalová (KZ)
Lenka Mezerová

autoři fotografií

Vit Kobza - str. 3, 4

www.fidesco-international.org - str. 7, 8

© Honza Čermák - str. 10

www.chartreux.org - str. 14

Markéta Kartáková - str. 17

Vojtěch Kalčík - str. 18, 21

Marie Kaňkovská - str. 21

Sára Kolbová - str. 22

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažímalová

typografická úprava

Mgr. David Zažímal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 180 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi a kolportéři
z bratrských farností

Vydáváno výlučně pro vnitřní potřeby farností. Neprodejné. Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem zveřejněných příspěvků. Anonymní příspěvky nezveřejňujeme!

STR.	NÁZEV
3	Slovo otce Tomáše
3	Trapasům jsem se nevyhnul
6	Požehnaná misie v Albánii
7	Vzhůru na misie
9	Krakov 2016
12	Velké ticho
16	Letní tábor Opatov 2016
18	Jasný jak facka, země je placka!
19	Rozhovor s ...
22	Dívčí víkend
23	X. celostátní katechetický kongres
24	Diář otce Tomáše / Ze života farností / Informace

Uzávěrka příštího čísla bude 4. prosince 2016!
NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 20,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Milí farníci,

čas dovolených a prázdnin utekl jak voda a začal opět nový školní rok a s ním řada pravidelných farních aktivit - společenství, páteční setkání dětí na faře, mše sv. pro děti, výuka náboženství a další akce.

Vrcholem roku bylo celosvětové setkání mládeže v Krakově s papežem, kterého se zúčastnilo 10 mladých z našich farností. Nelze také zapomenout na nedávné svatořečení Matky Terezy, misionářky lásky. Fascinuje mě, kolik a co tato křehká žena dokázala udělat pro bližní nehledě na rasu, věk či náboženství, i když ve svém srdci prožívala vnitřní temnotu. To, co ji drželo na nohou, byla modlitba. Říkala: „*Dnes, více než kdy jindy, se musíme modlit za světlo, abychom poznali Boží vůli, za lásku, abychom přijali Boží vůli, a za cestu, po níž máme podle Boží vůle jít.*“

Je krásné, že Bůh si cení naší svobody, že riskuje naše bloudění. Modleme se o světlo,

abychom poznali, co máme dělat. Bůh netouží po slepé víře bez rozumu, ale po naší svobodné a vědomé odpovědi na svou nabídku lásky.

Prožíváme v plném proudu Svatý rok milosrdenství, který se také pomalu krátí a skončí v neděli na Slavnost Ježíše Krista Krále 20. listopadu. Říkám si, jaký dopad bude mít milostivý rok na nás? Posuneme se dál nebo zůstaneme spokojeni s tím, jací jsme? To záleží na každém z nás, jak jsme otevření působení Boží milosti v nás. K tomu nám může pomoci i farní den, který bude tematicky zaměřen k roku milosrdenství. Letošním hostem bude P. Slavomír Peklanský, pallotín ze Slavkovic, který bude hlavním celebrantem dopolední mše sv. a po obědě v kulturním domě bude k nám hovořit na téma: Milosrdní jako Otec. Všechny nás zvu a budu rád, když se sejdeme v hojném počtu.

otec Tomáš

„TRAPASŮM JSEM SE NEVYHNUL“

V pořadí třináctý diecézní brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle se v srpnu dožil sedmdesátých narozenin a vzkazuje: „*Děkuji nejen za blahopřání k narozeninám, ale především za modlitby, kterými mne v biskupské službě mnozí provázejí a posilují.*“ Při příležitosti životního jubilea přijal otec biskup Vojtěch Cikrle pozvání ke krátkému rozhovoru.

Otče biskupe, co pro vás znamená víra?

Životní postoj, ve kterém objevuji Boha jako otce, ostatní lidi jako sourozence a sebe samého stále v novém životodárném světle.

Co je podle vás láska?

Tajemství, které odhalujeme celý život, ať jsme věřící či nevěřící. Láska má mnoho podob – mezi mužem a ženou, mezi sourozenci, mezi přáteli, milosrdná láska k potřebným, dnes pohrdaná láska k vlasti, ap. Křesťané věří, že pramen lásky je v Bohu. Přesněji ve vztahu lásky mezi Bohem Otcem a Synem Ježíšem Kristem, a že tímto pramenem je Duch Svátý. Právě tento vztah lásky inspiroval věřící, aby se v minulosti s naprostou samozřejmostí ujímali nemocných, postižených, sociálně slabých a jinak strádajících, a snažili se, aby tato láska byla

pravdivým výrazem také jejich manželství. Dalo by se říci, že láska neexistuje nějak imaginárně, sama o sobě, ale v nás. Je to i naše osobní dílo, které může mít mnoho inspirací a podob.

A naděje?

Naděje se vždy vztahuje k budoucnosti, a pokud se nejedná o naději falešnou a demotivující, dodává sílu pro život v přítomnosti. Může se opírat o lidské síly, vědomosti, statistiky, o štěstí, o osud... O této silné lidské naději se říká, že umírá až naposlé. Existuje ale také naděje reálnější a mocnější, která ukotvuje věřícího člověka v Boží lásce a jeho blízkosti, a to i uprostřed bojů, zmatků a často i utrpení. A právě o této naději bylo napsáno, že nedojde hanby.

Jaký význam má v životě člověka radost a utrpení?

Radost a utrpení mají k sobě velmi blízko. Po radosti toužíme, utrpení snášíme. Není možné zvolit jen radost a utrpení vyloučit. Někdy je právě schopnost přijmout utrpení nebo odříkání přímou úměrou budoucí radosti. Znají to sportovci, umělci i mnozí jiní. Radost a utrpení patří k lidskému životu a jejich prožívání může být cestou k moudrosti srdce.

Jak byste charakterizoval biskupskou službu?

Být služebníkem Velkého. S poctami i po-hrdáním. Biskupská služba je také jakýmsi projekčním bodem pro dobré i pro špatné.

Brněnským biskupem jste již dvacátým šestým rokem. Kdybyste znovu začínal, dělal byste něco jinak?

Určitě bych mnoho věcí dělal i jinak. Ale to mohu říct až na základě zkušeností, které mám a s odstupem času, když vidím, jak se věci vyvíjely a jaké byly možnosti. O mnohých věcech nebudeme až do konce života vědět, jestli byly rozhodnuty dobře, nebo špatně.

Co Vám dvacet šest let v biskupském úřadu dalo?

Bezespé noci i radostný úžas z toho, co tvoří Bůh.

Snažil jste se v životě něčemu vyhnout?

Například trapasům. Ale marně.

Nedávno probíhala olympiáda v Rio de Janeiru. Je nějaký vztah mezi sportem a vírou?

Myslím, že docela blízký. Ve sportu se usiluje o sportovní vítězství, v životě křesťana navíc o vítězství ducha. Oboje vítězství stojí čas, námahu, někdy bolest, musejí se překonávat překážky. Ale stát na stupních vítězů - obrazně řečeno - rozhodně stojí za všechny oběti.

Ve svém biskupském programu jste si již před lety vytýčil dvě priority – Rodina a farnost. Brněnská diecéze si v příštím roce bude připomínat

nat 240. výročí svého založení. Jaké máte další cíle?

Cíl mám stále jediný – aby diecéze byla živým organismem těla univerzální církve. Přál bych si, aby byl tento organismus v určité symbióze s prostředím, ve kterém žije, a zároveň přijímal „živiny“ odjinud a stával se biblickým kvasem, soli a světlem.

Biskup Vojtěch Cikrle se narodil 20. srpna 1946 v obci Bosonohy (dnes městská část Brna). Protože pocházel z komunistickým režimem pronásledované rodiny (jeho otec byl z politických důvodů 11 let vězněn), nemohl studovat, vyučil se sléváčem a odmaturoval až později na večerní Střední škole pro pracující v Brně. Jako dělník pracoval ve Šmeralových závodech, ve Zbrojovce a na stavbě dálnice Praha-Brno. V letech 1969 až 1971 vykonával základní vojenskou službu. V roce 1971 byl přijat ke studiu na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu do Litoměřic. Na kněze byl vysvěcen 27. června 1976 v brněnské katedrále. Od roku 1976 do roku 1982 působil jako duchovní v Jaro-měřicích nad Rokytinou, v Jihlavě, ve Znoj-mě, ve Slavkově u Brna, ve Velkých Něm-čicích a Starovicích. V letech 1982 až 1990 vykonával funkci prefekta, později rektora v Kněžském semináři v Litoměřicích. Dne 14. února 1990 byl (po osmnácti letech uprázdněného biskupského stolce) papežem Janem Pavlem II. jmenován v pořadí 13. sídelním biskupem brněnské diecéze. Biskupské svěcení přijal 31. března 1990 z rukou olomouckého arcibiskupa Františka Vaňáka. Při České biskupské konferenci je předsedou Komise pro kněžstvo, Rady pro rodinu a Rady pro bioetiku, dále je členem Komise pro liturgii.

Martina Jandlová

tisková mluvčí Biskupství brněnského

převzato z www.cirkev.cz

POŽEHNANÁ MISIE V ALBÁNII

Albánie je země poznamenaná 500 lety nadvlády Turků a mnoha lety tvrdého komunismu, který zakazoval a pronásledoval všechna náboženství. Po jeho pádu se země začala velmi rychle zotavovat, užívat svobody a duchovně křisit. Velikým povzbuzením pro církev i národ bylo svatořečení Matky Terezy, rodem Albánky, papežem Františkem v neděli 4. září v Římě. Již předtím, v době příprav, byly její obrazy na mnoha místech, jak vyprávěli ti, kdo tuto zemi navštívili. Je nyní jejich národní patronkou.

Již bezmála dvacet let působí salesiánka Michaela Kubíčková v Albánii. Jak se žije v zemi poznamenané těžkou komunistickou diktaturou, co trápí tamní mladé lidi a jak žijí v Albánii salesiánky, vypráví česká misionářka nazývaná Miki.

Jsem od r. 1997 v Albánii, konkrétně ve Škodře. Je to čtvrté největší město, zasazené do krásné přírody mezi horami, jezerem a mořským

pobřezím. Škodořané mají svůj vlastní dialekt, který je pro ně velmi důležitý. V tomto městě jsem od začátku svého působení. Za tu dobu jsme se přestěhovaly z podnájmu do našeho nového domu. Mám už tři roky odpovědnost za naše gymnasium. Mojí prací je organizovat chod školy a to po všech stránkách. Kromě toho vyučuji fyziku, katechismus, k tomu obrazný výklad liturgie v našem salesiánském kostele, pořady v rádiu Maria, kde chci lidem umožnit setkat se s dokumenty II. vatikánského koncilu. Zkrátka všechno, co je třeba. Pracujeme s mladými, tzn. s běžnými lidmi. Možná mají trochu jiné zvyky, druhy jídel, ale bojujeme se stejnými slabostmi, máme strach ze stejných věcí, radujeme se ze stejných zkušeností. Určitým místním specifickým je, že jejich rodiče neměli doslova co říct. Mnozí měli jen zbožnou touhu studovat. A tím mladí lidé „trpí“, protože se jejich rodiče snaží jim dát, co sami neměli. A v tom je problém. Oni pak chtějí mít všechno a hned a bez práce. A to nejen v oblasti hmotné, ale i co se týká dosažení úspěchů a mezilidských vztahů. Další těžkost je v tom, že v Albánii není stálost zákonů a třeba ve školství se nic nedělá třeba dva roky po sobě. Každý rok jsou nová „překvápka“. A v poslední době i ze dne na den. To pak vyvolává nejistotu a stres.

Přesto však salesiánky pracují v Albánii svědomitě. V komunitě je jich šest. Ředitelka je Italka, pak ještě jedna Italka, dvě albánské sestry a sestra z Mexika, ta má na starosti základní školu. Rozhodly se pro zaměření na školství, protože to je v Albánii na špatné úrovni. V mnoha místech se zřizuje škola jen formálně. Zvláště děti z venkova nemají možnost projít slušnou základní školu. Salesiánská škola je sice ve městě, ale přicházejí do ní žáci z okolních vesnic, je jich 45%. Sestry jim mohou zajistit i ubytování a místnosti pro různé druhy činnosti.

Kromě Škodry mají salesiánky dům i v Tiraně a v přímořské vesnici Tale. Tirana

má mateřskou školkou a oratoř, ale chystají se tam otevřít školu, která je tam velmi potřebná. V Tale je mateřská škola a kurzy vaření, co bude dál, se uvidí. Albánie se velmi zvolna pracovává k způsobu života moderní Evropy. Stopy dodnes zanechala pětisetletá nadvláda Turků. Od ráží se to v některých tradicích, např. v pohledu na ženu. Velké ztráty napáchaly boje za svržení komunismu. Albánci jsou však velmi optimističtí, s elánem dopředu, a tváří se, jakoby před tím nic takového nebylo. Ani nedostatečné technické vybavení obcí a cest (zavedení elektřiny někam se považuje za velkou událost) a nedostatek zboží v obchodech jim nedělá velké starosti. Základním a rozhodujícím znakem v tomto národě je náboženská snášenlivost. Žije tam 70% muslimů, ostatní jsou křesťané katolíci a pravoslavní. K ateismu se nehlásí nikdo, i když ten praktický se zde žije také, jako všude. Svatý otec právě z tohoto důvodu

loni navštívil zemi. Je samozřejmé, že státní svátky jsou svátky obou náboženství. Ještě více překvapující je, že muslimové chodí na křesťanská poutní místa, nebo že se modlí k sv. Antonínovi nebo prosí o ochranu Pannu Marii. Albánci se snaží zachovat tento postoj, i když tlak z okolního světa jim nabízí jiný pohled. Jsou jedním národem a tuto sounáležitost cítí velmi silně. Proto jedni uznávají víru druhých.

Pro krásu krajiny a přátelství jejich obyvatel si naše salesiánka tuto zemi velmi oblíbila a nikdy – jak sama říká – by z ní nechtěla odejít. Tak jako ona hledme i my na tuto zemi s obdivem a přejme a vyprošujme Albáncům dosažení všeho, co mají před sebou – a není toho málo – za přimluvy jejich „čerstvé“ světe.

P. Jaroslav

VZHŮRU NA MISIE!

Milá třeštská farnosti,

pokud nás neznáte (nebo znáte jen jednoho z nás), jmenujeme se Terezie a Václav Nerušilovi, již téměř rok jsme manželé a je nám 27 a 26 let. Pocházíme z Třeště (Terka, roz. Kalčíková) a z Brna (Vašek). Nyní v září odjíždíme na dvouletou misii do Východního Timoru, a tak bychom zde rádi napsali něco málo o tom, co nás tam čeká.

Krátce po svatbě jsme se rozhodli, že bychom se chtěli stát dobrovolníky a jet na misie. Kontaktovali jsme francouzskou katolickou organizaci FIDESCO, protože se nám líbily zásady, na kterých je postavená. Konkrétně nás zaujalo, že dobrovolníci Fidesca nejen pracují ve svém oboru, čímž přináší do rozvojových zemí humanitární pomoc, ale také žijí s místními lidmi: bydlí ve stejných podmínkách a prožívají s nimi svůj každodenní život i volný čas. Také pro nás bylo důležité, že Fidesco umožňuje podílet se na misii i manželům a že dobrovolníci spolupracují s tamější katolickou církví, na jejíž žádost jsou do té či oné země vysláni.

Fidesco nám vybralo misii vyučovat na střední škole v horském městečku Lete-Foho – budeme učit angličtinu (Terka) a informatiku (Vašek). Když jsme se o naší misii dozvěděli, potěšilo nás to – ve Východním Timoru je vysoká míra negramotnosti a jsme rádi, že budeme dělat práci, která má opravdu smysl. Kromě učení budeme také pomáhat ve farnosti. Od dobrovolníků, které vystřídáme, víme, že to zahrnuje například vedení skautů, provozování knihovny a pomoc s organizací farních akcí.

Východní Timor je hornatá ostrovní země na jihu Indonésie velká asi jako polovina České republiky. Historie této země je přinejmenším zajímavá: Východní Timor byl až do roku 1975 portugalskou kolonií. Ihned po odchodu Portugalska ho obsadila Indonésie a následovala sedmadvacetiletá krvavá okupace, během níž bylo vyvražďeno velké množství obyvatelstva. Nezávislost získal Východní Timor až v květnu roku 2002 a stal se tak prvním státem 21. století. Zajímavé také je, že země je téměř výlučně katolická, že většina obyvatel nehovoří jinak než místním jazykem, který se nazývá “tetum” nebo “tetun” (ano, učíme se tetumsky!) a že je zde tropické klima (půl roku období dešťů a půl roku období sucha).

Čeká nás tedy dobrodružná cesta, a tak budeme rádi, když si na nás někdy vzpomenete ve svých modlitbách. Děkujeme!

Terka a Vašek Nerušilovi

Hier, Vaclav et Teresie deux volontaires Fidesco de nationalité tchèque s'envoient vers leur terre de mission : le Timor Oriental

Ils seront au service de la paroisse de Lete Foho pour deux ans. Vaclav sera professeur d'informatique et Teresie: professeur d'anglais ! Belle mission à tous les deux 😊

Zobrazit překlad

KRAKOV 2016

Světového setkání mládeže v Krakově se zúčastnilo deset mladých lidí z našich farností. Jak setkání prožívali a co je oslovilo?

Tak mimořádné setkání vyžaduje velkou a pečlivou přípravu. Svě o tom ví Marie Štrejbarová.

Od začátku září začínám třetí rok, kdy se mohu podílet na pastorační mládeži v brněnské diecézi. V rámci své činnosti jsem měla na starosti i přípravu Světových dnů mládeže. Celkové přípravy začaly již v září minulého roku, kdy jsme se pravidelně s lidmi z ostatních diecézí scházeli a připravovali vše potřebné k tomu, aby se poutníci z ČR mohli SDM v Krakově účastnit. Za ten rok jsme několikrát byli v Polsku domlouvat potřebné záležitosti. Musím říci, že Poláci jsou velmi příjemní lidé, v mnoha ohledech nám vyšli velmi vstříc. Za Českou republiku se vydalo pozdravit papeže Františka 6000 poutníků, z toho 1500 bylo z brněnské diecéze. Moje hlavní činnost se týkala databáze za brněnskou diecézi, tedy potvrzování přihlášek a s tím i veškerá komunikace. Také jsem měla velmi zajímavý úkol, kdy jsem měla přiřadit, kdo a s kým ve kterém autobuse pojedou. Jelikož požadavků bylo opravdu mnoho, tak bylo nesnadné všem vyhovět. Přiznám se, že asi tak v květnu jsem říkala, že se těším na srpen, až to všechno bude za mnou a nebudu muset nic řešit. To ale změnil jeden telefonát, ve kterém jsem se dozvěděla, že jsem byla ještě s jedním klukem vybrána, že sobotní vigílii mohu prožít přímo na pódiu, tedy v blízkosti papeže. Od té chvíle jsem se začala velmi těšit na samotné setkání. A ten fascinující výhled z pódia na nekonečný zástup mladých či pohled na papeže hluboce ponořeného do modlitby, to se těžko popisuje, to se musí zažít.

Před samotným setkáním probíhal předprogram v polských diecézích, který oslovil Veroniku Fridrichovskou.

Pětidenní předprogram trávila velká část třeštských účastníků ve farnosti Skrzyzow

v tarnowské diecézi, kde jsme bydleli v rodinách u tanních farníků. Hned po příjezdu jsme okusili, co znamená jazyková bariéra, ale místní byli velmi pohostinní a milí lidé a postupem času jsme se už byli schopni i bavit (... v angličtině :)). Každé ráno nás „naše“ rodiny doprovodily do kostela k ranní modlitbě a poté čekaly, až si nás vyzvedne autobus s druhou částí naší české výpravy. Společně jsme jezdili na výlety a poznávali polskou kulturu. Navštívili jsme nedalekou Debicu a vojenské muzeum Blizna. Také jsme šli na pěší pouť do nedaleké Zawady. Velmi zajímavá byla i návštěva Nového Satzu. Tam jsme se poprvé setkali i s jinými národy a účastnili jsme se společné mše a poté pokračoval program pozdě do noci. Asi nejhezčí z celého předprogramu byla závěrečná gardenparty, kde celých pět dní vyvrcholilo společným setkáním i s „našimi“ rodinami, modlitbou a vypuštěním balonků s našimi prosbami a díky. Rozhodně nelituji, že jsem se předprogramu zúčastnila a snad jsem si jej užila i více, než samotný Krakov.

Josef, Sára a Ludmila Kolbovi se do Polska vydali s komunitou salesiánů.

Na setkání s papežem Františkem jsme jeli se salesiány z pražské komunity. Důvodem, proč

jsme nejeli s naší diecézí, byly dobré zkušenosti Josefa z předprogramu v Barceloně při setkání s papežem Benediktem. Plzeňská diecéze vypravila pouze jeden autobus a tak se připojila k salesiánům. A proto jsme měli část programu společně. Po přijetí v rodinách byla uvítací mše svatá, kterou sloužil celou v polštině plzeňský biskup Holub, který přijel s Plzeňáky. Polštinu se naučil cestou v autobuse a po mši svatě mu Poláci gratulovali, jak to dobře zvládl.

Předprogram byl z části zaměřen na poznávání Polska. Byli jsme na mariánském poutním místě v Piekarech, které ještě jako biskup pravidelně navštěvoval Karol Wojtyła. Dále jsme viděli hrady Mirów a Bobolice. Zavítali jsme také do koncentračních táborů v Osvětimi, kde vedl biskup smírčí modlitbu.

Žili jsme v okolí Tarnowských Gor, kde nás provedli po bývalých stříbrných dolech, odtud jste viděli na první straně v Katolickém týdenníku fotografii jedné skupinky s monsignorem Holubem. Ukázali nám salesiánské středisko, kde mají střední školu a oratoř. Na místním zámku byl pro nás připraven program vyrábění šperkovnic.

Ubytovali nás v jednotlivých farnostech, kde byl pro každý autobus jiný program. Josef a Ludmila žili v rodinách v Sowiec, Sára ve vedlejší farnosti v Pniowci. Hrál se fotbal a frisbee. Ve fotbale jsme Poláky porazili 4:2. Náš autobus se vyznačoval neustálým tancem. V kostele po mši svatě pro farníky, na farní zahradě či při odjezdu do Krakova na vlakovém nádraží. Dva večery jsme trávili s animátory. V neděli odpoledne proběhla výsadba pamětních stromů před kostelem a následoval společný program s farníky na farní zahradě.

Jelikož přáním salesiánů bylo, aby všichni byli v Krakově pohromadě, tak nás ubytovali ve škole a ne opět v rodinách. Dobré bylo, že před školou byla zastávka tramvaje a zároveň naše škola byla nejbližší národnímu centru. Jelikož jsme bydleli spolu s organizátory, tak velkým zážitkem Ludmily bylo společné sezení u stolu při obědě s Kešu. :-)

Na to, jak bylo o účastníky setkání postaráno, vzpomínal Michal Hink.

Ubytování na Světových dnech mládeže bylo rozděleno na dvě části, stejně jako samotný program. Na předprogramu jsme byli ubytováni

v rodinách a při samotném programu v Krakově jsme byli ubytováni v tělocvičnách, v omezené míře v rodinách. Stravování na předprogramu bylo rozděleno takto: snídaně, večeře a dva obědy jsme měli s rodinou a zbytek byl zajištěn buď formou balíčku od rodiny, anebo jídlem přímo na místě. V Krakově samotném byly snídaně na místě ubytování a ostatní jídla byla řešena formou balíčků a stravenek do restaurací po městě.

Co se jídla týče, nemohl jsem si stěžovat. Jídlo bylo dobré a bylo ho docela dost. Velmi pozitivní byl fakt, že s rodinou (tedy hlavně s paní) se dalo velmi dobře komunikovat anglicky. Největší úskalí bych tedy viděl ve frontách, které byly (hlavně v Krakově) snad všudypřítomné a neuvěřitelně dlouhé, a také v tom, že konkrétně v mé hale nás bylo něco kolem pěti set, takže i po večerce mohl člověk na ticho a klid zapomenout. I přesto to byl neuvěřitelný a velmi pozitivní zážitek.

Veronika Perníčková popsala České národní centrum a program v něm.

České národní centrum se nacházelo v cisterciáckém opatství v Krakově – Mogile. V národním centru jsme měli možnost každý den projít Svatou bránou milosrdenství, která je v chrámě Svatého Kříže. V centru probíhalo mnoho programů: mše svatě, adorace, katecheze, doprovodné programy, modlitba růžence, křížová cesta, Kešu program ... Mše svatě a další programy doprovázela SBM (Schola brněnské mládeže). Programy v ČNC se mi velice líbily, jsem ráda, že jsem do Krakova mohla jet.

Velmi silným zážitkem byla jistě vigilie s papežem, nejen pro Johana Zachovou z Panenské Rozsíčky.

Vigilie z večera 30. 7. na místě nazvaném pro tu příležitost Campus Misericordiae (pole milosrdenství) byla složená z několika svědectví, krátkých tanečních a hudebních vstupů, papežovy promluvy a závěrečné adorace. Byla jakoby oslavou Božího milosrdenství, a zároveň naléhavým poselstvím. Tři svědectví, jejichž příběhy se od sebe neskutečně lišily, a přesto je spojovala velká bolest a zároveň naděje, jakoby předznamenala papežovu promluvu, ve které nás vybízel, abychom opustili

svoji pohodlnost, která paralyzuje a znemožňuje nám žít správně. A jestli je něco, co si budu z celého setkání pamatovat navždycky, tak to je Františkova věta z vigilie: „Štěstí se nesmí směřovat s pohovkou.“

Vrcholem celého setkání byla závěrečná nedělní mše. Jak ji prožila Marie Kaňková?

Noc ze soboty 30. na neděli 31. července jsme trávili „pod širákem“ na Campusu Misericordiae. Po krásné vigilii a stejně krásném koncertě jsme se odebrali „na kutě“. Měli jsme štěstí, protože bylo teplo a nepršelo. O budíček se nám postarali nejdřív Italové (kteří snad nikdy nespi :D), a ty, co neprobudilo hlasité italské vítání rána, zaručeně probudila zvuková zkouška na pódiu a nejméně hodinové: „Raz, dwa, trzy! Raz, raz, dwa, trzy!....“ Nasnídali jsme se a začali jsme se připravovat na závěrečnou mši s papežem Františkem. Při této mši papež mimo jiné pronesl větu, výzvu pro nás, která mě oslovila: „Radost, kterou jste bohatě obdrželi od Boha, předávejte zadarmo dál: tolik lidí na ni čeká!“ Ze setkání v Krakově mám spoustu krásných zážitků, přátele a jednou z mnoha úžasných věcí, kterou mi setkání v Krakově dalo, bylo prožití té naprosto nezapomenutelné atmosféry, toho sjednocení dvou a půl milionu lidí na jednom místě, kteří se spolu modlí, zpívají ... Je to něco, na co nikdy nezapomenu.

Jan Čermák z Lovětína se dostal na místa, kam většina účastníků ne.

Jako oficiální fotograf pro českou výpravu jsem měl možnost nahlédnout do světa novinářů. Byl nám vždy umožněn skvělý výhled z postavených novinářských věží a přístup do předních řad. Celé krakovské setkání jsem díky skvělému výhledu prožíval nejenom duchovně, ale i s nadhledem sledoval lidi v okolí, lidi nosící označení press, novináře, hlasatele i televizní reportéry, kteří přenášeli živě atmosféru z první ruky. Ovšem atmosféru, kterou prožívali samotní účastníci v nekonečných davech, zachytit z novinářských pozic nelze, a tak jsem byl rád, když jsem se mohl vracet za přáteli z české výpravy a prožívat tak s nimi zážitky ve společenství.

Ludmila Koukalová

VELKÉ TICHŮ

Když k nám ke konci srpna přišel otec Tomáš na oběd, jen tak mezi řečí utrousil informaci, že Jenda Krbec bude v září na pár dní v Třešti a pak odchází do Německa. Co? Kam? Proč? ... byla naše okamžitá reakce. Informaci otec Tomáš ještě doplnil o jednu podrobnost. Prý ke kartuziánům... No, pravda, moc se mi toho nevybavilo (snad možná jen nějaká kusá vzpomínka na kartuziánskou stavbu v Brně). Povědomí bylo k mému prvotnímu šoku ještě rozšířeno informací, že jde o velmi přísný řád ... Ihned se mi vybavila rozhořčená reakce mé maminky, která vždycky říkala, že nechápe, proč se někteří pozastavují nad fotografií novokněží a pokyvují hlavami se slovy: „Takovej pěkný člověk, mladej, ten tohle neměl dělat, chudák...“, na což ona vždy reagovala a doma říkala: „Copak Pánu Bohu patří jen nanicovatí, malí, staří, nemocní a oškliví?!“ ☺

Tu srpnovou neděli jsme ještě odpoledne slavili svátek dcery a na přemýšlení moc nezbyvalo, ale řekla jsem si, že v pondělí si trochu rozšířím obzory... Další den jsem tedy do internetového vyhledávače zadala heslo kartuziáni. A možná to bude znít neskromně, ale těch informací tam až tak moc nebylo... Stále se opakující texty s historií, kde jsem se alespoň seznámila s postavou sv. Bruna, což mi byla do té doby neznámá osoba, zjistila jsem, že jde o velmi starobylý řád s tisíciletou historií, polopoustevnícký asketický řád s nádherným mottem Kříž stojí, zatímco svět se otáčí. Nabídky z obrazové části zcela dokreslily můj prvotní středověký dojem, protože jsem uviděla dlouhou chodbu se spoustou cel, uprostřed chodby stál muž v řeholním oděvu (i se zahalenou hlavou) a do malých okýnek podával jídlo tak, aby

nebyl spatřen a zároveň nikoho neviděl... Aha, řekla jsem si, tak je to ta nejhorší varianta... Další obrázek byl z jiného místa ve Francii, kde mniši žijí v oddělených malých domečcích, což už mě i trochu uspokojilo (možná jsem i zauvažovala, že tak na 14 dní bych se tam schovala ☺)... No, do jmy rozporuplné...

Když pak nastalo září a Jenda se v Třešti objevil, zeptala jsem se, zda by mu nevadilo, kdybych se pokusila pár otázek sestavit a on by na ně odpověděl, přičemž mám obavy z toho, že je nebudu umět správně formulovat a rozhodně nechci bulvárním způsobem zasahovat do jeho soukromí. Tak se tu teď o „něco“ pokusím... Děkuji, že Jenda svolil.

Jendo, myslel jsi na tenhle životní krok dlouho, ta myšlenka v Tobě zrála?

Dlouho, dlouho. Už když jsem byl v prvním ročníku na Teologické fakultě v Olomouci (přípravu ke kněžství jsem začal o rok později) ve školním roce 2002-2003, se mi dostala do rukou knížka Na cestě do nebe – o skrytém životě kartuziánů. A tehdy jsem si řekl, že to je ono. To je touha mého srdce. Jaksi to zarezovalo s celou mou bytostí. Jako když se dva zamilovaní chytanou za ruce a prodějí jimi „elektrina“. No, ale vzápětí jsem to začal Hospodinu „vysvětlovat“, že je přeci blbost, aby mě vedl do kartouzy přes diecézní kněžství. Když už jsem mu řekl svoje ano pro kněze v diecézi, je přece hloupost, aby mi dal do srdce touhu po mnišském životě v samotě. No a vidíš, za ty roky jsem mu to nevysvětlil.

Určité volání či impulzy se objevily i v semináři – ale vždy jsem to úspěšně zadupal do země. A po setkání s jednou řádovou sestrou jsem si vždy řekl: „Dobrý Bože, je to hezké, že mě volá k hlubšímu prožívání vztahu s Tebou a k hlubší modlitbě.“ A myšlenku na kartouzu jsem velice rychle opouštěl. Ale... stále jako by něco chybělo.

Přišlo jáhenské svěcení, kněžské svěcení, primice (stále si připadám jako velký nevděčník za to všechno, co farnost v čele s o. Tomášem přichystala, zařídila, nakoupila, darovala...) – člověk byl nesen na vlně Ducha svatého, prožívané milosti a radosti z kněžství, že jsem na nic jiného moc nemyslel.

Změna přišla až po mém nástupu do Osově Bítýšky na Centrum pro mládež – školní rok 2010 - 2011. Znovu se něco ozvalo, všechno bylo strašně moc krásné, ale přeci jenom jsem měl pocit, že ještě něco chybí, že musí být ještě něco víc... Na konci října 2010 jsem byl na exerciciích s otcem Vojtěchem Kodetem a tam jsem se mu svěřil s tím napětím, které prožívám. On mi velice moudře odpověděl, ať hledám, modlím se, zkouám Písmo a nechám se vést událostmi, rozhovory, texty z Písma. Rozhodný okamžik přišel 31. 10. tedy před Slavností všech svatých. Zůstal jsem na Centru sám (což bylo nevídané). Trochu jsem pouklízel a přišla mi do rukou (čistě náhodou, že) brožurka o kartouze v Marienau v Německu... Díval jsem se pak ještě dlouho na internet na stránky různých řádů, který by to asi tak mohl být... Pak mě napadlo: blbče, nesedí tady u počítače, ale jdi se modlit. Vystavil jsem

si tedy Nejsvětější Svátost a začal se modlit nešpory s tím, aby mi Pán dal poznat, kam mě tedy volá... Po nešporách jsem ani nemusel moc mluvit – dotaz byl jasný – který řád a kde... Odpověď byla jasná a přišla překvapivě rychle. Opět mi vyhrkly slzy do očí (stejně jako při odpovědi na volání ke kněžství) a bylo jasno. Marienau – Německo. (Víš, nesnášel jsem Německo a Němce. Je v nás odmalička vybudován jakýsi odpor ke všemu německému, ale jakmile se člověk seznámí s konkrétními lidmi, musí změnit názor.)

Sám jsem si nechal půl roku na ujištění, že nejsem blázen, nebo že mě ďábel nesvádí z dobře započaté cesty. Následovala návštěva v kartouze a cesta k o. biskupovi, aby mě uvolnil ze služby v diecézi. Otec biskup pak stanovil 5 let, než jsem mohl odejít z diecéze. A těch pět let vyprší k 1. říjnu.

Proč právě kartuziáni? Neuvažoval jsi i o jiném řádu?

Nevim. ☺ Hmm, protože to Hospodin od věků připravil, vybral a mě dal milostivě poznat, co je pro mě to nejlepší, kde je moje místo. To nejlepší místo na světě, kde mohu rozvinout do maxima své lidství a stát se svatým. Během života jsem chtěl dělat tanec (byl bych při vši skromnosti hodně dobrý) a herectví. Zpětně vidím a velice jasně si uvědomuji, že by ale byla ohrožena moje víra a v důsledku toho i moje spása. Bůh si mě vedl jinak a jsem mu za to vděčný (myslím, že ne dost). K herectví a režirování jsem se pak dostal trochu jiným způsobem skrze přípravu Diecézních setkání mládeže s o. biskupem.

Uvažoval, uvažoval. Ještě během semináře jsem byl týden u kapucínů. Po vysvěcení mě pak lákali trapisté v Novém Dvoře... nebo cisterciáci ve Vyšším Brodě.

Při svém hledání informací o kartuziánech jsem narazila na text, v němž autor odkazuje na svůj článek s názvem Velké mlčení, či promarněný život?, což je tak trochu i tématem další otázky. Snad to nebude znít drze, ale z mnohých úst jsem slyšela, že právě takovýto odchod do izolace kláštera je sobeckou záležitostí. Vždyť je daleko prospěšnější pracovat pro nemocné, chudé, sociálně vyžděděné či jinak strádající! Co bys na taková slova odpověděl?

Že tato otázka či názor je zcela pod vlivem dnešní společnosti, která se na člověka dívá jen z pohledu výkonu. Jsi schopný, pracuješ, přispíváš k hrubému domácímu produktu? – máš hodnotu, vážíme si tě. Proto dnešní společnost nebere děti a seniory – nemohou podávat výkon = jsou přítěží a je potřeba se jich zbavit, viz zabíjení nenarozených dětí a tzv. eutanázie. Pohled křesťana musí být jiný. Hodnota člověka se odvíjí od jeho stvoření Bohem, že je milovaným Božím dítětem a Bohem povoláním ke spáse.

Máme svět duchovní a fyzický. Pokud vidíme jen to fyzické, řekněme výkonové, změřitelné a zvažitelné, tak ano – je to sobecké jednání a člověk si jde na jakýsi „odpočinek“, kde se o něj pěkně starají. Pokud mám ale na zřeteli duchovní svět, neviditelný svět, kde zlo neustále útočí a snaží se člověka svést z cesty do Boží náruče, tak jde o nástup do první frontové linie, kde se odehrávají ty nejtěžší boje.

Mnišské řády vznikly jako reakce na vlačnost křesťanů po roce 313, kdy křesťanství přestalo být pronásledováno. Mnozí muži a ženy odcházeli do pouště (symbol přebývání ďábla – Ježíšovo pokušení na poušti), aby tam přísným životem byli martyry, tedy svědky radikality života podle Ježíšova Evangelia. Poušť to je boj se zlem. A modlitba 150 žalmů během celého týdne je zbraní, kterou se bojuje. Znovu a znovu se dává existence slově, která oslavují, chválí a vyvyšují Boha a jeho jednání v dějinách spásy. Recitací či zpěvem žalmů, které jsou zcela Božím slovem a zcela slovem lidským se rozšiřuje Boží království, moc a vláda Boží nad světem. Kam vedlo ničení a rušení kontemplativních řádů za husitských válek, francouzské revoluce a reformy Josefa II., je zcela jasné. Kam vedl odklon od Boha na konci devatenáctého a začátkem dvacátého století je také jasné – neblahé následky si neseme dodnes. Mnišské řády jsou opakem, středisky modlitby a chvály Boží. Nechci ani domýšlet, kde by byl svět bez mnišských řádů. Když se v Evropě rozmáhalo zlo a nevěra – kontemplativní řády byly první, které šly pod nůž či pušku.

Můžeš, prosím, napsat i něco o místě, kam odcházíš?

Kartouza Marienau se nachází poblíž osady Talacker v předhůří německých Alp v nadmořské výšce 750 m n. m. Kartouza leží asi 30 mi-

nut autem na sever od Bodamského jezera směrem k Mnichovu.

Řád kartuziánů v sobě spojuje eremitský a cenobitský způsob života. Co to je, že? Eremité byli, řekněme, čistí poustevníci a cenobité žili v určitém společenství. Kartuzián tedy žije převážnou část dne o samotě na cele a při některých částech denní modlitby či společného života se setkává se spolubratry. Podle toho je uspořádána i architektura kláštera. Mniši kněží mají svůj domeček se zahrádkou (práce v dílně a na zahrádce je důležitou součástí dne), kde tráví většinu svého času. Mniši bratři jsou v jedné budově v komplexu kláštera. Vše je spojeno křížovou chodbou, která spojuje celý mnichův otců s kostelem, refektářem a kapitulní síní.

Z toho mála informací jsem načerpala i nějaké ty „atraktivní“ informace o vstávání ve 23 hod. a druhém budičku v 5:45 hod. Jestli máš nějaké informace, jak to v tom „Tvém“ klášteře chodí, můžeš i o tom něco málo napsat?

Ty časy bych trochu poupravil ☺. Den kartuziána začíná ve 23:30 budičkem. Tedy v čase, kdy se mnozí ukládají ke spánku, kartuzián vstává, aby se nejprve sám a pak společně od 0:30 modlil za celý svět a to právě prostřednictvím zpěvu žalmů, kterými vzdává Bohu chválu. Jde, řekněme, o dnešní Modlitbu se čtením a Ranní chválu kněžského breviáře. Kolem 03:00 se vrací zpátky na celu a začíná druhá část spánku.

Druhý budiček je v 06:30 a v 07:00 začíná modlitba Anděl Páně a Prima (ta ze současného kněžského breviáře po zjednodušení vymizela) a rozjímání nad Božím slovem. V 08:00 se mniši scházejí na konventní mši sv. v kostele a po ní následují tzv. „tiché mše svaté“ jednotlivých otců v malých kapličkách kolem kostela a křížové chodby. Po mši sv. se mnich opět vrací na celu a čeká ho modlitba Tercie (naše Modlitba uprostřed dne, kterou se kněz modlí jen 1x za den, mnišské řády mají zachovanou původní formu této modlitby rozdělenou na Tercii, Sextu a Nonu). Dopoledne pak je čas na studium a práci.

Ve 12:00 je modlitba Anděl Páně a Sexta. Následuje první jídlo dne a tím je oběd. Zelenina, zelenina, zelenina, v neděli a o slavnostech ryba. N. B. Jeden z papežů chtěl kartuziánům ulevit z jejich náročného programu a dát jim dovolení, aby mohli jíst i maso a tak se více posílili. Velká kar-

toza ve Francii vyslala poselstvo do Říma, které mělo prosit, aby mohli dodržovat svoje regule. Do Říma vyšli pěšky mniši přibližně ve věku 80 – 95 let. Když papež spatřil toto poselstvo, rychle od svého nápadu upustil.

Po obědě je čas na odpočinek, četba, lehká práce, nebo jen tak pobýt na zahrádce na sluníčku.

Další pevný program začíná ve 14:00 Nonou, po které následuje Duchovní četba a práce. V 16:00 se mniši opět scházejí ke společné modlitbě Nešpor v kostele. Po Nešporách je opět četba, pak večere a v 18:45 modlitba Anděl Páně a Kompletář. No a v 19:30 je nejlepší čas jít spát.

A nějaká ta bulvární info musí projít i tady ☺... Je to Tvá soukromá záležitost, ale kontakt s rodinou zřejmě končí, tak se nabízí otázka, jak rodina přijala Tvé rozhodnutí?

Kontakt s rodinou je možný v době postulátu a noviciátu dvakrát do roka jen dopisovou formou – pouze klasická pošta ☺. Po této zkušební době to může být i o něco častěji. Nejbližší rodina pak může po noviciátu mnicha v kartouze navštívit jednou za rok na dva dny, nebo dvakrát do roka na den. Po věčných slibech se za normálních okolností mnich z kartouzy nedostane, nemůže navštívit rodinu, nejezdí na „dovolené“.

To se zeptej spíše mé rodiny ☺. V mnoha ohledech to je a bude náročné. Ale „kdo opustí otce, matku, děti, pole a všechno, co má kvůli mně, dostane stokrát víc...“ Věřím, že stokrát víc dostane jen já, ale i celá rodina. Neopouštím tento svět pro sebe, pro své pohodlí, či zajištěný život, ale pro Krista. Prosím Tě, který blázen by se z čistě lidských pohnutek vydal na takovouto cestu? Pokud za tím vším nestojí někdo Vyšší, který přesahuje chápání lidí, tak by se do takového podniku nikdo nepouštěl a ani by to nevydržel.

Na závěr bych se ještě zeptala, jestli je možné s Tebou udržovat třeba kontakt poštou, mailem...posílat Ti Věžník ☺?

☺ Možné je ledacos. Kontakt je možné udržovat jedině klasickou poštou. Každému, kdo se mě takto zeptá, říkám, napsat mi můžete, ale když mi bude týdně chodit deset dopisů, tak mi je přestanou dávat... Mnich na prvním místě odchází do samoty s Bohem... Jak mi jeden český mnich v Ma-

rienau řekl: *Do kartouzy se neodchází, do kartouzy se utíká.*

Na závěr bych chtěl připojit pár odkazů. Na prvním místě je to film *Velké ticho* a pak internetové stránky, kde je možné si najít nějaké další informace:

<http://www.chartreux.org/de/hauser/marienau>

<http://www.kartuzija-pleterje.si>

(Slovinská kartouza s českou mutací stránek)

<https://www.google.cz/maps/place/Kartause+Marienau+Kloster+Talacker/@47.9054253,9.9959797,454m/data=!3m1!1e3!4m5!3m4!1s0x479b940e0b87a691:0x1b57cc0ffcb0f860!8m2!3d47.9054743!4d9.997405?hl=cs>

No, ani moc nevím, jak to tu teď ukončit... jak se rozloučit? Určitě díky za to, že jsme jako Třešťáci měli po dlouhé době kněze s nezapomenutelnou primicí ☺, díky, že jsi za námi stále jezdil a dával příklad svým opravdovým křesťanským životem, kterému se dalo věřit... Chci Ti popřát hodně Světla i do tmy, která může přijít, ač teď je slunečný den... Buď s Bohem!

- KZ -

Chci moc poděkovat za trpělivost se mnou a velkou podporu ze stran všech Třešťáků. Vím, že se za mě jako malého klučínku, který přijížděl za babičkou na prázdniny, mnoho lidí modlilo a stále modlí. Třešťské farnosti jsem vděčen za růst ve víře v těch „blbých letech“, ať už to byla schola, adorace, společenství na faře a také přátelské přijetí, kdykoli jsem přijel. Někdy si říkám, že se někdo modlil až moc, protože jinak bych do kartouzy nikdy nešel ☺.

Chci ještě jednou moc a moc poděkovat za již zmíněnou nezapomenutelnou primici. Za všechny starosti, zařizování, vyřizování a hlavně také finanční a hmotnou podporu.

Na závěr se chci podělit o velkou radost a vyslovit prosbu. Ta velká radost je kupa ministrantů, kteří stojí u oltáře, když je vidím, vzpomínám rád na svá ministrantská léta v Třešti.

A ta prosba. U mnohých z nich vnímám, že by mohli být budoucí kněží. Modleme se společně za to, aby tomu tak bylo. Rozeberte si prosím ve farnosti jednotlivé ministranty a vyproste jim, aby dokázali rozlišit a odpovědět na Boží volání. Aby se z nich stali muži se srdcem otevřeným pro Hospodina a byli dobrými otci.

Děkuji, váš jenda+

LETNÍ TÁBOR OPATOV 2016

Letošní tábor pořádaný pro mladší děti proběhl opět na chatě u Opatova, kterou nám jako každý rok zapůjčila rodina Kubalova. Jsme za to moc vděční a ráda bych jim za to poděkovala. Chatu, ve které můžeme ubytovat všechny děti i sebe, a navíc se nachází ve výborné lokalitě, bychom jinde špatně hledali.

Děti se s rodiči rozloučily v neděli 10. července. Vedoucí je přivítali jako každý rok v kostýmech. Letošní rok nikdo nemusel dlouho hádat, co se v tom mladším táboře bude dít. Kostýmy i „zvaci“ dopis, který děti obdrží vždy před

táborem, totiž jasně napovídaly. K dokonalosti nám snad chyběl jenom živý kůň. Součástí každého kostýmu byla barevná pérka, čelenky, korálky. Byli jsme prostě indiáni a já jako náčelník Šeptající bizon Vám nyní povyprávím, co děti zažily a jak se měly.

První indiánský večer proběhl jak jinak než u ohně, kde jsme zbaštili pár špekáčku. Po našem hodování se ale začaly dít nepříjemné věci. Náčelníci jednotlivých kmenů měli mezi sebou rozepří kvůli krádeži kouzelného lapače snů, který dokázal léčit nemocné lidi. Došlo dokonce i

na násilí, ale to jsem jako hlavní náčelnice musela zastavit. Všechno se nakonec vysvětlilo, ukradená věc se vrátila majiteli a na znamení míru jsme společně zakopali Válečnou sekeru. Po setmění nám náš věrný přítel oheň pomohl rozradit děti do jednotlivých kmenů. A ptáte se, jak je to možné? Za zpěvu staré indiánské písně a při vyslovení jména se změnila jeho barva. Názvy jednotlivých kmenů byly: Tašunky, Titicaca, Bažiňáci a Pipapu. Noční hra nás poté zavedla na divné místo plné bledých tváří, které mluvily dost zmateně. Nechali jsme je raději být a šli jsme si odpočinout.

Druhý den ráno při rozsvícení jsme běželi po lese a jak si tak běžíme, tak jsme narazili na jámu. A najednou se ozval křik. Kdo nám ukradl sekeru? To snad není možné, vždyť na toto místo jsme ji včera zakopali! Vzápětí následovala otázka, kdo nám ji vzal? Rozběhli jsme se do tábora a viděli jsme tam rozhádané náčelníky kmenů. A jejich otázka byla stejná jako ta naše. Při vyslechnutí výpovědí a zhodnocení situace jsme usoudili, že viníka hledáme na špatném místě, a že musíme začít úplně jinde. A poté jsme si vzpomněli na bledé tváře z předchozího večera. Najednou bylo skoro všem jasné, kdo v tom má prsty: kovbojové. Jelikož jsme ale nevěděli, kde přesně leží jejich osada, nechali jsme to zatím plavat. Pro zlepšení nálady si děti z látky vyrobily podle svých představ vlajky. Součástí správného kmene je také totem, který si děti také vyrobily, sice ve zmenšené podobě, ale každý tým ukázal své dovednosti a kreativitu. Po bujném ránu jsme zvolili den spíše v odpočinkovém režimu, a protože bylo vhodné počasí, vyrazili jsme se všichni koupat k rybníku Zlatomlýn.

A další dny začalo hledání stop po kovbojích, jak bychom jim taky mohli říkat. Při plnění různých úkolů a her jsme se snažili najít aspoň nějakou stopu a dostat se blíž k jejich osadě. Každý kmen bojoval sám za sebe a všechny měly snahu, aby ten jejich byl nejrychlejší a tím pádem nejlepší. Jako posila k tomuto snažení nám naši kuchaři výborně či přímo skvěle vařili. Den co den jsme měli opravdu vynikající jídla. Což určitě stojí za zmínku a samozřejmě za pochvalu. Posilou nám byla i návštěva otce Tomáše, který měl sloužit mši v místním lese. Bohužel v něm ale přišlo a tak jsme mši přesunuli pod pergolu.

Myslíte si, že se nám tu sekeru podařilo získat zpět? No samozřejmě že ano. Děti byly šikovné a v hledání kovbojů byly úspěšné. Ještě aby ne, když v celých deset dní plnily bobříky, což zlepšovalo jejich kondici, mysl, znalosti a dovednosti. Kovbojové sekeru ukryli v lese a my jsme nejdříve museli najít nějakou mapu, která by nás k ní dovedla. K našemu štěstí jsme se sekerou vykopali i poklad, který sloužil jako odměna za 9 dní tvrdé práce.

Deset dní uplynulo jako voda a musel přijít ten čas, kdy jsme se museli rozloučit. Nebylo to úplně jednoduché po stránce psychické i fyzické. V posledních dnech už síly docházejí a před odjezdem nás vždy čeká velký úklid chaty, což je na táboře ta nejhorší věc. A kdo kdy byl na táboře, tak to jistě potvrdí. Příběh končí, s dětmi se rozloučit a nastává návrat zpět do všedních problémů pracující (či lépe prázdninové) reality.

Markéta Fousová

JASNY JAK FACKA, ZEMĚ JE PLACKA!

Dostal jsem za úkol napsat článek o letošním táboře starších dětí u Lovětína. A i když nejsem žádný spisovatel, napsal jsem ho rád, protože tento tábor byl pro mě poslední (minimálně z pohledu účastníka).

Letošní tábor začal dost netradičně. Každým rokem bývá sraz na faře, ale tentokrát tomu bylo jinak. Měli jsme přijet k Váňovskému rybníku, kde už na nás čekal kapitán Lukáš Kubala a část jeho posádky. Dali jsme sbohem rodičům a společně s kapitánem vypluli do neznámých vod, tzn. kousek se projeli po Váňováku. Tohle ale popravdě nebyl začátek mého tábora, protože jsem byl nemocný a musel jsem přijet až o den později a o tomhle úvodu vím jen z vyprávění mladších táborníků.

Celý týden jsme se snažili nalézt lebku a hrob objevitele Jamese Cooka, protože nás tímto úkolem pověřil v dopise král Jiří III. Na naší pouti nás provázely nejen různé zvraty a překvapení, například noční návštěva domorodců, ale také duch zesnulého přítele Jamese Cooka Charlese Clerka.

Jako každý rok samotný příběh doplňovala ještě celotáborová hra. Tentokrát to byla mapa, po níž týmy chodily za body získané z her. Mapa vypadala jako strom se spoustou větvíček, kdy nás

na konci každé větvičky čekala indicie. Indicií byla políčka, na nichž po stoupenutí následoval úkol od nějakého vedoucího, který, když jsme splnili, znamenal nápovědu k získání pokladu. Na mapě byly čtyři poklady a mohly na nich stát klidně čtyři týmy zároveň. Každý tým si mohl vybrat vlastní cestu a záleželo jenom na nás, kolik indicií se budeme snažit získat.

Tato celotáborová hra se mi moc líbila a byla (podle mě) nejlepší za několik let.

Hry na táboře ať už orientační, běhací nebo na přemýšlení se mi moc líbily. Každý rok byla nějaká hra, která se mi zdála špatná nebo mě nebavila, ale tento rok jsem žádnou takovou nenašel.

Letošní tábor se mi moc líbil a myslím, že i všem ostatním. I když jsem byl za ty roky na hodně tábořech, tenhle byl pro mě ten nejlepší! Díky všem vedoucím nejen za letošní tábor, ale i za všechny roky předtím. Bez farního tábora by pro mě nebylo léto, a díky za všechny ty krásné vzpomínky, které si odnáším.

Adam Kaňkovský

P.S: Nadpis je začátek refrénu naší táborové hymny.

HLAVNÍMI VEDOUCÍMI TÁBORŮ

Po prázdninách se na stránkách Věžníku většinou dočteme o tom, jak který tábor probíhal, co tam děti zažily. Méně se už dozvíme, co to obnáší pro vedoucí. Poprosila jsem proto hlavní vedoucí obou táborů Markétu Fousovou a Lukáše Kubalu, aby nám prozradili něco z táborového zákulisí.

Abyste mohli být hlavními vedoucími, museli jste absolvovat kurz. K čemu je užitečný?

Markéta: Na kurzu hlavního vedoucího se dozvíte spoustu užitečných informací. Já jsem ho absolvovala v Praze v Kunraticích, kde ho pořádalo pražské sdružení mládeže. Termíny kurzu jsou většinou až na jaře, a ten můj se konal na konci května. Osobně bych si nejraději vybrala jiný termín než na začátku zkouškového období. Kurzy pořádají různé organizace a zásadní rozdíl mezi nimi je především v ceně a právě v termínu. Ceny kurzů se pohybují od 500,- Kč do 2000,- Kč. Kurz bych osobně doporučila všem vedoucím, ne jenom hlavním, protože se na něm dozví věci jak z psychologie a sociologie, ale i základy zdravotvědy a samozřejmě i právní věci, tyhle přednášky jsou ty nejvíce zábavné. :-)

Lukáš: Kurz hlavních vedoucích by měl člověka připravit na to být hlavní vedoucí. Dle mého to kurz však zvládně převážně papírově, že člověk získá certifikát. Nicméně hlavním vedoucím se nestane za dva víkendy, co trvalo školení, když jsem jej před x lety prošel já. Nejlepší školou je praxe. Než jsem byl poprvé hlavním vedoucím, což bylo ještě na Dobré Vodě, kde jsme tehdy měli tábor se 64 dětmi, byl jsem skoro desetkrát na táborech jako dítě a několik let jako řadový vedoucí, a tak jsem chodit tábora dobře znal. Každý, kdo v týmu u starších je, má nabídnutou možnost školení a tuto možnost doporučuji využít. Z každého školení či kurzu si může člověk něco odnést. A i kdyby se kurz úplně nepodařil, což si nemyslím, tak si může účastník říct: „Tak takto to určitě dělat nechci.“ - takže mu to v závěru také vlastně něco dá.

Jaké má hlavní vedoucí tábora práva a povinnosti?

Markéta: Začnu u těch povinností. Hlavní vedoucí nese na svých bedrech všechny táborové starosti. Vše začíná u termínu tábora, který se řeší hned po táborech. Dále je to sestavení týmu vedoucích, kde mám samozřejmě právo si členy svého týmu vybrat. A pak to je domlouvání schůzek týmu a spolupráce, v našem případě se Salesiánským sdružením mládeže v Telči. Hlavní mojí povinností je však komunikace s rodiči, vybírání přihlášek a zajištění všech prostředků na tábor. Mezi jedno mé právo patří např. odmítnutí přijetí dítěte na tábor, protože já jsem ten, kdo za děti nese zodpovědnost, a pokud by přihláška ukázala nějaké závažnější zdravotní nebo stravovací problémy, tak hlavní vedoucí má právo dítě na tábor nevzít z důvodu, že by se jeho tým nedokázal na 100 % o dítě postarat.

Lukáš: Práva a povinnosti hlavního vedoucího jsou rozdána asi v každé partě jinak. Já měl éru, kdy jsem dělal hlavního vedoucího asi tři roky po sobě a pak jsme se začali na této funkci více střídat - myslím, že je to lepší. Je lepší, když více lidí v týmu ví, co obnáší být hlavním vedoucím přímo ze zkušenosti. Ti, co byli hlavními vedoucími, pak většinou vynaloží větší úsilí při pomoci nést tíhu příprav tábora aktuálnímu hlavnímu, protože si tu odpovědnost zakusili. Snažím se nechat práva demokraticky rozdělena na všechny stejně a být pod tím „jen podepsaný“ - nést odpovědnost, ale samozřejmě, že se stane to, že občas řeknu: „Tak takto teda ne...“ Ale snažím se tomu vyhýbat.

Jak u vás probíhá samotná příprava tábora a kde vnímáte největší úskalí?

Markéta: S přípravou začínáme v lednu. Scházíme se každý měsíc a zabere nám to jedno víkendové odpoledne. Ale není jednoduché sladit časový harmonogram deseti a více lidí, a proto málokdy se sejde celý tým. Největší úskalí nás čeká vždy hned na začátku, kde je na programu téma tábora. Když se na něm shodneme hned na první domluvě, máme skoro vyhráno. Horší ale je, když má každý úplně odlišnou představu. Když se téma líbí všem, je pak mnohem jednodušší vymyslet příběh a co se bude na táboře odehrávat. To můžeme začít vymýšlet odměny, bobříky, složit hymnu, kterou vždy mají na starosti holky, za což jsem jim moc vděčná, a v neposlední řadě hry. Každý vedoucí má většinou na starosti minimálně dvě hry. Mezi jedno z dalších úskalí by mohlo patřit motorové vozidlo, tím myslím auto, které je na táboře nepostradatelné. Já mám našťástí super mamku a můžeme si auto na celý tábor půjčit. V jiných případech by to mohl být velký problém.

Lukáš: My připravujeme už na konci tábora předeslého. Většinou při balení tábora se bavíme s Pavlem (majitelem tábořiště), jaký bude možný termín tábořiště na příští rok atd. Takže ač se neví, kdo převezme otěže na další rok, některé věci je již nutné řešit. Co se vedoucích týče, snažíme se za poslední roky hlavně s Vojtou Kalčíkem, aby se tým příliš neměnil – byl stabilní a sehraný, ale zároveň abychom jej omladili – přece jen, když se věnujete táborům 15let a je vám přes třicet, už se poohlížíte, že by tábor měla převzít nová generace. Jenže tam se skrývá největší oříšek. Pozici hlavního vedoucího se každý strašně brání. Nikdo nechce nést odpovědnost za cca 25 dětí a deset vedoucích, z nichž několik je ještě neploletých, za program a za to, že na vaší hlavě leží tíha toho, aby tábor nejen proběhl v pořádku a ve zdraví, ale aby se v neposlední řadě hlavně líbil, protože budou děti vytrženy z „luxusu dnešní doby“. Kdybychom si připouštěli, co všechno se může stát a že jsme vlastně jednou nohou v „křimu“, tak se pod to nikdo podepsat neodvázá. Člověk v tomto musí věřit i Pánu Bohu.

Jak se prakticky projevuje, že jsou to tábory křesťanské?

Markéta: Na táboře samozřejmě nemůže chybět nedělní mše, na kterou chodíme pěšky do Opatova. Každý rok za námi přijede otec Tomáš a vždy je v plánu mše v lese u jednoho našeho oblíbeného pařezu, která má vždy úplně jinou atmosféru, a v neposlední řadě jsou to pravidelné modlitby.

Lukáš: Už možná právě tou důvěrou Bohu, že jsme natolik „odvážní“ a nejenže děláme, ale ještě se o to snažíme dělat tábor akční?, „možná i nebezpečný?“ – kdo ví ;-). Na táboře u starších věřím, že se každý z vedoucích snaží jít dětem příkladem. Nemáme to až tak těžké, protože je u nás hodně vedoucích rodinně provázáno a podle toho se k sobě chováme – s úsměvem by se dalo říct, že se máme rádi ;-)-), a co je větším příkladem křesťanství než rodina. Nicméně máme i modlitby ráno, před jídelm a večer před spaním. Máme jednu mši na táboře a na jednu jdeme do kostela. Hlavně jsme ale v čisté pěkné přírodě, kde cítíte, že je Bůh všude kolem ...

Z plakátku tábora pro mladší děti se dozvíme, že jej pořádá Salesiánské sdružení v Telči. Jaké to má vyhody?

Markéta: Salesiánské sdružení mládeže nám celý tábor zaštiťuje a pomáhá nám řešit financování tábora. Rodiče často mají možnost využít příspěvek na letní tábory od svého zaměstnavatele a právě telčská organizace nám všechno toto může vyřídít – tedy vystavit fakturu a poslat ji zaměstnavateli. V dřívějších letech i pojišťovny na tyto akce přispívaly, a k tomu bylo vždy potřeba potvrzení o zaplacení tábora, které nám opět vystaví Telč. Dále v případě nějakého problému je nade mnou organizace, která by mi ten problém pomáhala řešit, protože první otázka vždy zní, kdo tábor pořádá a kdo za to zodpovídá? V neposlední řadě Telči vykazujeme táborové účetnictví.

Má i tábor starších podobné zastřešení?

Lukáš: Nám pomáhá TJ Orel Kněžice - Kněžice proto, že nám to bylo nabídnuto v době, kdy dělal hlavního vedoucího Vojta nebo Petr Kalčík a jejich rodiče zaštiťují Orla v Kněžicích, proto to bylo doma na „jednom stole“ a škoda toho nevyužít. No a tato spolupráce nám zůstala dodnes. Dá se říct, že to funguje obdobně jako u salesiánů, a to především

z důvodu možnosti vystavení faktur rodičům, kteří mají možnost využít příspěvku zaměstnavatele nebo pojišťovny. Snažíme se, a myslím, že se nám to daří na výbornou, mít tábor za příjemnou cenu, ale proč nepomoci ještě o trochu víc umožněním příspěvku od zaměstnavatele?

Jak vidíte budoucnost táborů a svou „táborovou kariéru“?

Markéta: Doufám, že můžu říct, že tábory budou pořádány i nadále. Termín budoucího tábora už máme. Začne kolem 16. července a s největší pravděpodobností bude trvat zase 10 dní. Ale já už jeho součástí jako hlavní vedoucí nejspíš nebudu. Mám poslední příležitost na celé prázdniny odcestovat a pracovat v zahraničí, tak se ji budu snažit využít. Můj tým o tom už nějaký ten pátek ví, takže vše je v jednání a obsazení pozice hlavního vedoucího se řeší. Samozřejmě kandidáty vám představovat prozatím nebudu, dokud to nebude oficiální.

Lukáš: Moc rád bych jel další roky znovu, s mládeží na táborech mne to baví, baví mne dobrodružství, která tam zažíváme, a asi to mám stále v krvi. Ale rád bych, aby jednou mohli na takovýto tábor jezdit

i moje děti, a tak je třeba zajistit, aby tábor běžel dál. To znamená, předat štafetu mladším vedoucím, co s námi jezdí na starší tábor. Pevně věřím, že se pokusí tento tým držet jako stabilní, protože si myslím, že je to dobrý tým. Proto vidím mou účast pravděpodobně už jen na posledním táboře a je otázkou, zda to bude v pozici hlavního vedoucího nebo řadového ... Mám na dlouholeté přežití tábora u starších i malou teorii a proto doufám, že příští rok na tábor ještě pojedou, ale hlavním vedoucím již bude někdo z nové generace našeho týmu.

Lukášova poznámka pod čarou:

Letos to byl asi nejhezčí tábor, co pamatuji z pozice hlavního vedoucího. S rodiči byla neobvykle dobrá komunikace, děti byly super, vedoucí se snažili a i téma tábora se zdá, že bylo vydařené. A to vše, aby takto vyšlo, také nebyvalo vždy pravičkou. Takže za mne jsem rád, že se mohu podílet na běhu tábora právě v třeštské farnosti a že k nám jezdí děti i z farností vzdálených.

Ludmila Koukalová

MARKÉTA FOUSOVÁ

LUKÁŠ KUBALA

DÍVČÍ VÍKEND

Od 16. do 18. září jsme společně s děvčaty a ostatními vedoucími užívaly krásný víkend na brtnické faře, kam byl „klukům vstup zakázán“. Hrály jsme společně různé hry, nacvičovaly scénky a neustále ve velkém ochutnávaly dobroty, o které se zasloužila naše slečna kuchařka a vedoucí Sára. ☺

Tento víkend se nám velice líbil. Počasí bylo přijatelné. Hrály jsme různé hry. Nejvíce nás zaujala hra tržnice, ve které jsme smlouvaly s obchodníky o ceně zboží. A také jsme dostávaly mnoho úkolů. Jeden z nich byl napsat tento článek, za který jsme dostaly mnoho surovin. Během celé soboty jsme si připravovaly scénky v týmech. Večer jsme si vyzkoušely, jaké to je být vedoucí a tak jsme připravily „hodně strašidelnou“ stezku odvahy, která byla ve sklepě. Jídlo, které nám moc chutnalo,

vařila Sára Kolbová. Celého víkendu se zúčastnilo 23 krasavic ☺.

S pozdravem

**Emá Šalandová
Šárka Kodysová
Katka Zachová
Está Veselá
Klárka Zažímalová**

X. celostátní katechetický kongres

27. - 29. října 2016

Třešť u Jihlavy

Rodina a její role v náboženské výchově

www.katecheze.cz

Čtvrtek 27. 10. 2016

- Mše svatá – hlavní celebrant **Mons. Vojtěch CIKRLE**
- **Kateřina LACHMANOVÁ** – *Obrácení rodičů jako předpoklad pro katechizaci v rodině*
- **Noemi BRAVENÁ** – *Náboženská výchova a svět dítěte*
- **Ludmila MUCHOVÁ** – *Náboženská výchova mládeže v rodině*
- **P. Andrzej KICINSKI** – *Zkušenost Polska: Katecheze mládeže*
- Praktické semináře, prostor pro výměnu zkušeností

Pátek 28. 10. 2016

- **Mons. Jan GRAUBNER** – *Práce s rodinami v perspektivě synody o rodině*
- Mše svatá – hlavní celebrant **Mons. Jan GRAUBNER**
- **Marie ZIMMERMANNOVÁ** – *Katecheze a výuka náboženství dětí a dospívajících v intencích nových katechetických směrnic*
- **P. Martin MICHALÍČEK, P. Miroslav HAFERA** – *Zkušenost Slovenska: S rodiči ke svátostnému životu dětí*
- Praktické semináře, prostor pro výměnu zkušeností

Sobota 29. 10. 2016

- **P. Lukáš ENGELMANN** – *Specifika mužské a ženské výchovy*
- **kardinál Dominik DUKA OP** – *Přítomnost církve na školách*
- Mše svatá – hlavní celebrant **kardinál Dominik DUKA OP**

Přihlašte se do 30.9.2016 na www.katecheze.cz

Pořádá Katechetická sekce ČBK ve spolupráci s diecézními katechetickými centry

DIÁŘ OTCE TOMÁŠE

1.10.	17:00	farní turnaj ve stolním tenise v konírně
2.10.		Farní den
6.10.		rekolekce kněží jihlavského děkanátu v Třešti
7.-9.10.		ministrantský víkend v Horní Cerekvi
9.10.	08:00	poděkování za úrodu
9.-14.10.		duchovní cvičení na Vranově u Brna
14.-16.10.		duchovní obnova pro biřmovance v Brtnici
23.10.	10:00	biřmování v Třešti
27.-29.10.		celostátní kongres katechetů v Třešti
29.10.	13:00	mše sv. u sv. Kateřiny na zakončení kongresu hl. celebrant kardinál Duka
30.10.	15:00	dušičková pobožnost na hřbitově za zemřelé
6.11.	16:00	varhanní koncert I. Bartoše v kostele sv. Kateřiny
13.11.	10:00	poutní mše sv. u sv. Martina
Od 14.11. se posouvají večerní bohoslužby na 17:30 !!		
17.11.		floorbalový turnaj v Třešti
20.11.		zakončení Svatého roku milosrdenství
24.11.		koncert Nezmaři u sv. Kateřiny
4.12.		mikulášská besídka

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

	Křty
Třešť:	Amalie Klára Langová Markéta Marie Lorencová
	Svatby
Třešť:	Jiří Majdič a Monika Navrátilová Martin Cháb a Michaela Komínová
	Pohřby
Třešť:	Marie Roháčková Stanislava Honsová Marie Nešporová Růžena Lukšová Jaroslav Svoboda Jan Novák

FARNÍ DEN 2.10. 2016

host:	P. Slavomír Peklanský, SAC (pallotin)
10:00	mše sv. u sv. Kateřiny
11:45	oběd v kulturním domě
13:15	divadelní scénka Marnotratný syn v podání mládeže
13:45	přednáška (<i>hlídání dětí zajištěno</i>)

Milí bratři a sestry,

na neděli 25. září 2016 vyhlásil otec biskup Vojtěch sbírku na podporu pastorace a kněží v naší diecézi. Získané prostředky mají pomoci k tomu, aby se v diecézi více podporovalo to, na čem nám všem nejvíce záleží. Při hledání odpovědi na tuto otázku se nechme inspirovat odpověďmi obyčejných věřících: „Abychom předali víru dětem.“ „Aby byl náš kostel opravený...“ „Aby kněží nebyli přetížení...“ „Aby se pomáhalo tam, kde je potřeba.“ Věřím, že takových „aby“ se skrývá v našich srdcích nespočet.

Abychom tato očekávání mohli společně a zodpovědně naplňovat, zřídil otec biskup Vojtěch Fond na podporu pastorace a kněží - PULS. Do tohoto fondu se budou shromažďovat prostředky nejenom z této sbírky, ale i příspěvky farností a dobrovolné dary věřících. Více o jeho činnosti se dozvíte na webových stránkách fondu – www.fond.biskupstvi.cz.

Děkuji za Vaši angažovanost ve farnostech i duchovní a materiální podporu diecéze.

Pavel Kafka, biskupský delegát pro materiální zajištění pastorace